

ни там и отхвърлени по различни причини, да се грижи за тях. А сега в Дома очакваха съкращения. Смените и без това бяха тежки и с по-малко персонал нещата щяха да се влошат още повече.

Когато Занка се събуди, не си спомняше почти нищо. След минути в стаята ѝ влезе лекар и ѝ каза, че няма да има повече деца, поради операцията, която са ѝ направили. Занка слушаше, но не чуваше. До съзнанието ѝ сякаш не стигаше нищо. Сякаш говореха на друг човек. След около седмица Занка разбра, че това наистина се отнася за нея и се затвори в себе си. В състоянието ѝ не настъпи промяна дори когато се прибра вкъщи. Дори и когато седемгодишната Гюла я прегръщаше и ѝ нашепваше, че много я обича. Илия не знаеше какво да прави и как да помогне на жена си. Беше уплашен – бъдещето пред него беше неясно, далечно и чуждо. Занка не отвърщаше на ласките му и го отблъскваше постоянно, сякаш го винеше за случилото се.

Същата есен Гюла започна училище и това сякаш съживи Занка, но и я промени. Занка не се интересуваше вече от човешките взаимоотношения и етика, а от материалните придобивки. Гюла беше подложена на строг режим: от училище вкъщи, домашни и упражнения и пак на училище. Без игри и приятели. Това, което Занка не беше постигнала, искаше да бъде постигнато от Гюла, дори и с цената на непосилни жертви. Искеше да я изучи и съпругът ѝ да е богат, да не мизерства Гюла, да не тъне в немотия. Затова не харесваше Сунай.

Звънът на телефона сепна Гюла. „Сигурно е Сунай.“ – си помисли тя. Но не беше. Обаждаха се от болницата. Баща ѝ беше пострадал при злополука по време на работа и сега беше в кома. Гюла изпусна слушалката и се свлече на пода. Сълзи се стичаха по бузите ѝ и тя закри лицето си с ръце. Трябваше да бъде силна! Но ще може ли? Гюла нямаше избор – тя трябваше да се справи. Изправи се и тичешком отиде до кабинета на дежурния лекар и му съобщи за случилото се с баща ѝ. След като получи неговото разрешение, се обади на колежка да продължи дежурството ѝ и се отправи към болницата.

В коридора я чакаше майка ѝ. Двете се прегърнаха, без да си кажат нищо. Гюла погледна майка си – от красавицата не беше останала ѝ следа – Занка се беше съсухрила и състарила за миг и стоеше трепереща и безмълвна; от властната ѝ майка не беше останала и следа.

Ако не беше светкавичната реакция на Сунай, Илия сега щеше да е мъртъв. Случи се в края на смяната. Сунай беше назначен